

Ámos Imre verse

Nyitott ajtajú börtönben járok
Elmenni hozzád mégsem mehetek
Köt a parancs s én gyáva lázadó
Csak állok, nézek s csendben szenvedek
Síró fekete fák közt mint terhes,
Fázom, remegek féltve magzatom
A gyötrő vágyat mely hozzád vezet
S a hosszú napi imát mormolom
Könnyes levelek érintik halkan
Zizzenő szóval sápadt fülemet
Sóbajtva súgják föld felé tartva
Az utunk innen másbóvá vezet
Megállás nincsen ródd a lépteket
A kerék egyszer akít elkapott
Addig csavarja el nem erezti,
Míg a nedves föld reá nem hullott

B. Aliga munkatábor 1940.